

skop. In Peklaj je bil varih pri Markuševih ter imel odvažno besedo. In Markuška mu je zaupala in verjela do zadnjega. Dala bi se mu pregovoriti in ne dopustila nikdar... Toda, kdo bi mislil na to! Ona Antonova? Ali bi bilo to čemu podobno? Nič, nič! — Poslej je storila vse, kar je mogla, da bi preprečila tisti trenutek, ko bi — vsaj mislila je tako — imel stopiti prednjo Anton, rekoč: „Ne le prijatelja, Anica, več sva ko prija-

mrežo in temota je naposled zagrnila vso vas. Le robovi hribov na vzhodu niso hoteli izginiti v mraku. Sami so se svetili in odsevali nekako bolj in bolj. Ne dolgo, in izza njih je prikukalo izprva nekaj svetlega, bleščečega in naposled ves mesec: polni mesec. Zasvetilo se je, in kamorkoli je dosegel žarek, od povsod je pregnal mračno mrežo in jasno osvetlil vsak kotiček. Svetlo je bilo kakor podnevu in nekaj posebnega je bilo

Usad hriba v Amalfiju.

telja!“ Ne, do tega ni smelo priti nikdar! Ogibala se ga je vedoma, skoro bala se ga je, in tako prosta, kakor prej, ni mogla biti več proti njemu. V tem je bil odšel v vojake...

II.

Krasen večer je sledil tistemu dnevu. Mrak je bil legel na zemljo zgodaj in tiho-tapsko. Hiše so se zavijale v vedno gostejšo

„Dom in svet“ 1900, šte. 5.

razlitega zunaj v naravi, nekaj, kar je dvigalo srce in lilo v dušo samo misli, samo spomine.

Takih večerov se je veselila že izmlada.

Vendar —, ta večer se je čutila utrujeno.

Spat je bila šla zgodaj, a zaspati ni mogla.

Tisoč mislij se ji je drvilo po glavi —, a nejasnih, nedoločnih, brezpomembnih. Sama ni vedela, kaj je mislila, a mislila je le, vsaj v nekih polsanjah je mislila.